

676.

U s t a w a

z dnia 28 października 1921 r.

o opłatach stemplowych od rachunków i poświadczeń odbioru sum pieniężnych lub innych przedmiotów wartościowych.

CZĘŚĆ I.

R a c h u n k i.

Art. 1. Rachunki podlegają opłacie w ilości po 2 mk. od każdego nawet niecałego tysiąca marek należności, wymienionej w rachunku.

Art. 2. Za rachunek (art. 1) uważa się w ustawie niniejszej pismo, które wystawca doręcza odbiorcy celem stwierdzenia należności za dostarczone rzeczy ruchome, wykonane prace lub usługi, albo też za innego rodzaju świadczenia.

Forma wystawienia pisma i sposób umieszczenia na niem nazwiska lub firmy wystawcy jest przytem bez znaczenia.

Art. 3. Rachunki, wystawione zagranicą, podlegają opłacie (art. 1) wówczas, jeśli dotyczą przedmiotów, znajdujących się w kraju, lub jeśli przeznaczone są dla osób, mieszkających w kraju.

Art. 4. Duplikaty i odpisy rachunków podlegają tej samej opłacie co oryginały. Jeżeli oryginał został należycie ostemplowany, a uiszczenie opłaty zostało stwierdzone przez urząd skarbowy, to duplikaty i odpisy takiego rachunku podlegają opłacie w kwocie 100 marek od egzemplarza, jednak nie wyższej niż przypada od oryginału.

Art. 5. Nie podlegają opłacie rachunki wystawione:

- 1) na należność nie przewyższającą 500 mk.;
- 2) przez urzędy i instytucje państwowe;
- 3) dla służbodawców przez osoby, które pozostają lub pozostawały w stosunku służbowym w sprawach, dotyczących tegoż stosunku;
- 4) przez aptekarzy, zamieszczone na oryginalnych receptach lub odpisach tychże, dołączonych do wydawanych lekarstw, o ile dotyczą środków leczniczych, wymienionych w recepcie;
- 5) na należność, wynikająca ze stosunków wewnętrznych i między oddziałami jednego i tego samego przedsiębiorstwa.

Art. 6. Do uiszczenia opłaty od rachunku, wystawionego w kraju, obowiązany jest wystawca, opłatę zaś od odpisów rachunku ponosi odbiorca.

Odbiorca rachunku nieostemplowanego lub niedostatecznie ostemplowanego, winien jest przed upływem miesiąca, licząc od dnia następnego po otrzymaniu, zgłosić go pisemnie lub ustnie u najbliższego urzędu skarbowego pierwszej instancji. W razie niezgłoszenia w powyższym terminie odpowiada za uiszczenie opłaty solidarnie z wystawcą.

Art. 7. Opłata (art. 1) oblicza się od sumy należności, wymienionej w rachunku, przyczem z sumy tej nie wolno wyłączać kwot, otrzymanych przed wystawieniem rachunku na częściowe pokrycie należności.

Przy rachunkach, któremi stwierdzono należność za dostarczoną rzecz ruchomą, nie wolno ponadto wyłączać kwot, uiszczonych tytułem cła, lub innych danin publicznych, oraz kosztów przesyłki, ubezpieczenia lub opakowania, o ile nie zostały wyłożone przez komisjonera lub ekspedytora.

Art. 8. Opłatę od rachunku, wystawionego w kraju, uiszcza się przed doręczeniem go osobie, obowiązanej do zapłaty należności lub osobie, działającej w jej imieniu.

Art. 9. Do uiszczenia opłaty od rachunku, wystawionego zagranicą, obowiązani są solidarnie wystawca i odbiorca rachunku oraz osoba, przedstawiająca rachunek zagraniczny jako dowód sądowi, urzędowi lub instytucji państwowej.

Art. 10. Opłatę od rachunku zagranicznego należy uiszczyć najpóźniej dnia trzydziestego, licząc od dnia następnego po otrzymaniu rachunku.

CZĘŚĆ II.

Poświadczenia odbioru sum pieniężnych lub innych przedmiotów wartościowych.

Art. 11. Poświadczenia odbioru sum pieniężnych lub papierów wartościowych, wystawione na dowód, że dłużnik dopełnił zobowiązania, podlegają opłacie w ilości po 5 mk. od każdego nawet niecałego tysiąca marek otrzymanej sumy lub wartości odebranych papierów.

Przepis ten nie dotyczy poświadczeń, określonych w art. 12.

Art. 12. Poświadczenia odbioru zakładów lombardowych, instytucji kredytowych lub domów bankowych, wystawiane na dowód złożenia w tych instytucjach:

- 1) sum pieniężnych na rachunek przejściowy celem przekazania, albo jako wkład terminowy lub bezterminowy, albo jako wkład oszczędnościowy,
- 2) papierów wartościowych na zabezpieczenie rachunku bieżącego, na zastaw terminowy lub na przechowanie,
- 3) innych przedmiotów wartościowych na zastaw lub przechowanie podlegają opłacie przy sumie lub wartości do

5000 mk.	1 mk.
powyżej 5000 mk.	" 50000 " 10 "
" 50000 "	" 100000 " 20 "

 a od każdego dalszych, choćby tylko rozpoczętych 100.000 mk. o 20 mk. więcej.

Podstawę obliczenia opłaty stanowi: przy papierach wartościowych (punkt 2) ich wartość nominalna, zaś przy przedmiotach wartościowych (punkt 3) wartość, zadeklarowana przez deponenta, wyrażona w poświadczeniu.

Art. 13. Poświadczenia zwrotu wartości, wymienionych w art. 12, podlegają opłacie, przewidzianej w tymże artykule.

Jeśli jednak poświadczenie zwrotu umieszczone jest na dowodzie, stwierdzającym przyjęcie zgodnie w artykule 12, to jest ono wolne od opłaty.

Art. 14 Nie podlegają opłacie w myśl niniejszej ustawy poświadczenia odbioru:

- 1) wydawane przez urzędy lub instytucje państwowe;
- 2) wystawione na sumy lub wartości, nie przewyższające 500 mk.;
- 3) umieszczone w tekście tej umowy, której wykonanie stwierdzają;
- 4) dotyczące złożenia lub zwrotu kaucji służbowych, albo kaucji, zabezpieczających należycie opłacone umowy;

- 5) dotyczące zwrotu uiszczonej sumy, która się nie należała;
- 6) wystawione dla służbodawcy przez osoby, które pozostają lub pozostawały w stosunku służbowym, oraz przez członków ich rodzin na kwoty, wypłacone im z tytułu stosunku służbowego;
- 7) wydawane przez związki samorządowe na wpłaconą daninę publiczną lub grzywnę;
- 8) wystawione na wynagrodzenia, otrzymane od państwa lub związku samorządowego za świadczenia, wykonane w wypełnieniu obowiązku, uzasadnionego w ustawie;
- 9) wystawione przez zakłady lub zrzeszenia, prawnie w państwie istniejące, a mające za cel wyłącznie działalność dobroczynną lub oświatową, jeśli dotyczą bezpośrednio tej właśnie działalności;
- 10) wystawione w sprawach, dotyczących obrotu pocztowego i telegraficznego oraz przewozu państwowymi kolejami żelaznymi lub statkami;
- 11) wystawione przez zakłady szkolne, o ile dotyczą opłat szkolnych (wpisowe);
- 12) umieszczone na rachunkach i obligacjach (skryptach dłużnych), jeśli dotyczą należności, wymienionej w rachunku lub obligacji;
- 13) wystawione w obrocie wewnętrznym lub między oddziałami jednego i tego samego przedsiębiorstwa;
- 14) wydawane przez przedsiębiorstwa, oparte na ustawie o spółdzielniach z dnia 29 października 1920 r. oraz przez powiatowe lub gminne kasy oszczędności na przyjęcie lub zwrot wkładu oszczędnościowego, o ile suma wkładu lub jego zwrotu nie przekracza jednorazowo 5.000 mk.

Art. 15. Poświadczenia odbioru podlegają opłacie bez względu na formę, w jakiej je sporządzono i niezależnie od tego, czy nazwisko lub firma wystawcy są położone na poświadczeniu własnoręcznie, czy w sposób mechaniczny.

Listy kupieckie (bankowe i t. p.), zawierające poświadczenie odbioru, podlegają opłacie, o ile nie wystawiono właściwego pokwitowania.

Wpisy do książeczek wkładowych, stwierdzających przyjęcie wkładu (art. 12), uważa się także za poświadczenia odbioru.

Art. 16. Do uiszczenia opłaty od poświadczeń odbioru, wystawionych w kraju, obowiązany jest wystawca.

Odbiorca wystawionego w kraju poświadczenia (art. 11, 12), nieostemplowanego lub niedostatecznie ostemplowanego, winien jest przed upływem miesiąca, licząc od dnia następnego po otrzymaniu, zgłosić je pisemnie lub ustnie u najbliższego urzędu skarbowego pierwszej instancji. W razie niezgłoszenia w powyższym terminie odpowiada za uiszczenie opłaty solidarnie z wystawcą.

Art. 17. Do uiszczenia opłaty od poświadczenia odbioru, wystawionego zagranicą obowiązani są solidarnie wystawca i odbiorca.

Art. 18. Opłaty od poświadczeń odbioru, wystawionych w kraju, należy uiszczać przed doreczeniem ich odbiorcy.

Art. 19. Opłaty od poświadczeń odbioru, wystawionych zagranicą, uiszcza się w ciągu miesiąca, licząc od dnia następnego po otrzymaniu.

CZEŚĆ III.

Przepisy wspólne, dotyczące rachunków i poświadczeń odbioru.

Art. 20. Opłaty od rachunków i poświadczeń odbioru uiszcza się znaczkami stempłowymi lub gotówką.

Szczegółowe przepisy w tym przedmiocie wyda w drodze rozporządzenia Minister Skarbu.

Art. 21. Sumy pieniężne, wyrażone w rachunkach lub poświadczeniach odbioru w walucie zagranicznej, przelicza się na walutę polską w sposób, który oznacza Minister Skarbu.

Art. 22. Wartość papierów wartościowych lub innych przedmiotów wartościowych oznacza się celem obliczenia opłaty według wartości sprzedanej z czasu sporządzenia dokumentu.

Biższe przepisy w tym względzie wyda Minister Skarbu.

Przepis ten nie dotyczy transakcji, przewidzianych w art. 12.

Art. 23. Osoby, obowiązane do uiszczenia opłaty, jak również odpowiedzialne za nią, winne są udzielać władzy skarbowej wszelkich wyjaśnień w sprawie ustalenia wartości przedmiotu i obliczenia opłaty.

Osoby, wymienione w ustępie pierwszym, obowiązane są także zezwolić władzy skarbowej na przejrzanie dokumentów i ksiąg o ile to jest potrzebne do stwierdzenia, czy przepisy niniejszej ustawy są należycie przestrzegane.

Art. 24. W razie nieuiszczenia opłaty, lub tylko częściowego jej uiszczenia, albo uiszczenia jej po upływie przepisanego terminu, każda z osób, obowiązanych do uiszczenia, ulega karze pieniężnej równającej się:

- 1) przy rachunkach i przy poświadczeniach odbioru, określonych w art. 11, 20-krotnemu, zaś
- 2) przy poświadczeniach, określonych w art. 12, 40-krotnemu iloczynowi kwoty, nieuiszczonej lub uiszczonej w sposób inny, jak przewiduje ustawa.

Tej samej karze ulegają osoby odpowiedzialne za opłatę, jeśli, otrzymawszy dokument nieostemplowany, lub niedostatecznie ostemplowany, nie zgłoszą go pisemnie lub ustnie w przepisany terminie u najbliższego urzędu skarbowego pierwszej instancji.

Zastosowanie niniejszego artykułu w przypadkach, w których opłaty nie uiszczono wcale lub uiszczono ją tylko w części, nie uchyła obowiązku uiszczenia opłaty, względnie części, której brakuje.

Art. 25. Winni innego rodzaju naruszeń niniejszej ustawy lub przepisów wykonawczych, wydanych na jej podstawie, ulegają grzywnie do wysokości 100.000 mk.

Art. 26. Prawo państwa do żądania opłaty ulega przedawnieniu z upływem lat pięciu, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym powstał obowiązek uiszczenia opłaty.

Prawo żądania kary pieniężnej lub grzywny kończy się po upływie lat pięciu, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym zaszło naruszenie przepisu.

Bieg przedawnienia przerywa się przez wszelkie czynności urzędowe, zmierzające do ustalenia wysokości opłaty lub do jej uiszczenia, względnie do nałożenia kary pieniężnej lub grzywny, gdy wiadomość o tych czynnościach doszła w drodze urzędowej do strony interesowanej.

Art. 27. Nieuiszczoną opłatę, karę pieniężną lub grzywnę wymierza władza skarbowa i zawiadamia o wymiarze przez nakaz płatniczy lub orzeczenie karne.

Kwoty wymierzone należy zapłacić w ciągu miesiąca od dnia następnego po doręczeniu nakazu płatniczego lub orzeczenia.

Kwoty, nieuiszczone w terminie, ściągnięte będą w drodze przymusowej według przepisów o egzekucji podatków bezpośrednich.

Art. 28. Zwrotu niewłaściwie uiszczoney opłaty można żądać w ciągu roku od dnia uiszczenia opłaty.

Art. 29. Przeciw nakazowi płatniczemu, orzeczeniu w przedmiocie kary lub grzywny, oraz orzeczeniu odmownemu na prośbę o zwrot opłaty można się odwołać do władzy skarbowej drugiej instancji w ciągu miesiąca od dnia następnego po doręczeniu nakazu lub orzeczenia. Odwołanie to należy wnieść do władzy skarbowej, która wydała nakaz płatniczy lub orzeczenie.

Odwołanie się do władzy drugiej instancji nie wstrzymuje wykonania orzeczenia co do ściągnięcia opłat. Wykonanie orzeczenia karnego wstrzymuje się aż do prawomocnego rozstrzygnięcia odwołania.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, orzekająca instancja może karę pieniężną zmniejszyć, najwyżej jednak o $\frac{3}{4}$ części.

Prawo do dalszego zmniejszenia kary, względnie całkowitego jej umorzenia, na prośbę strony interesowanej przysługuje Ministerstwu Skarbu.

Art. 30. Ustawa niniejsza obowiązuje w b. zaborach rosyjskim i austriackim.

Art. 31. Wykonanie niniejszej ustawy należy do Ministra Skarbu.

Art. 32. Ustawa niniejsza wchodzi w życie w miesiąc od dnia ogłoszenia i ma zastosowanie do rachunków i poświadczeń odbioru, doręczonych, względnie odebranych, po wejściu w życie ustawy.

Jednocześnie z wejściem ustawy niniejszej w życie przestają obowiązywać wszelkie dotychczasowe przepisy w przedmiocie opłat (należności) stemplowych od rachunków i poświadczeń odbioru, zawarte w rosyjskiej ustawie o opłatach (Zb. Pr. ces. ros. t. V wyd. 1903 r.), w rozporządzeniu z dnia 19 lipca 1916 r. (Dz. Rozp. dla b. G. G. warszawskiego № 40 poz. 126), w austr. ustawie z dnia 9 lutego 1850 r. (Austr. Dz. P. № 50) i później wydanych austriackich ustawach i rozporządzeniach, oraz w ustawie z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 r. № 73 poz. 498) o podwyższeniu i zrównaniu stawek przy niektórych opłatach stemplowych na obszarze b. zaboru rosyjskiego i austriackiego.

Z tą chwilą tracą również moc obowiązującą uwolnienia i ulgi w przedmiocie opłat stemplowych od rachunków i poświadczeń odbioru, zawarte bądź w cytowanych ustawach, bądź w specjalnych ustawach lub rozporządzeniach zarówno rosyjskich jak i austriackich, natomiast uwolnienia i ulgi, przewidziane w ustawach Rzeczypospolitej Polskiej pozostają w mocy.

Marszałek:

Trąpczyński

Prezydent Ministrów:

A. Ponikowski

Minister Skarbu:

Michalski